

РЕШЕНИЕ

№ 754

гр. Пловдив, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Божидар Ив. Кърпачев

при участието на секретаря Станка Т. Деведжиева
като разгледа докладваното от Божидар Ив. Кърпачев Административно
наказателно дело № 20225330200614 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН

Обжалвано е **Наказателно постановление № ПД-12-ДНСК-120/21.12.2021г.** издадено от Началник на Дирекция за национален строителен контрол, с което на „ЛАЧОВ СТРОЙ КОНСУЛТ 1“ ЕООД, ЕИК ***** на основание чл.237, ал.1, т. 22 от ЗУТ е наложена имуществена санкция в размер на **1 000 лв.**

С жалбата и в допълнителна писмена молба се навеждат конкретни съображения за незаконосъобразност на НП и се моли за неговата отмяна и **присъждане на разноски**. По-конкретно се твърди, че:

-обжалваното НП не отговаряло на изискванията за реквизити по чл. 57 ЗАНН, доколкото в същото погрешно било посочено, че датата на откриване на строителната площадка е **20.07.2018г.**, вместо 20.07.2021г., че проверката е извършена от служители на **РДНСК-Перник** вместо от РДНСК-Пловдив, както и че липсвали **твърдения за мястото на извършване на нарушението**;

-налице било разминаване между АУАН и НП досежно описанието на съставомерните признаци на деянието;

-неправилно в НП деянието било квалифицирано като нарушение по чл.

237, ал.1, т.22 от ЗУТ, доколкото тази норма била санкционна, а не въвеждала позитивно правило за поведение;

-издаденото разрешение за строеж било загубило силата си на 19.07.2021г., поради незаверяването му по надлежния ред, което обуславяло извод, че всички последващи действия по строителството били незаконни и деянието било несъставомерно;

-следвало да намери приложение чл. 28 от ЗАНН, доколкото случаят бил маловажен.

Въззиваемата страна взема становище за неоснователност на жалбата. Моли за потвърждаване на НП **и присъждане на разноски.**

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакуваното постановление, намери, че са налице основания за неговото **потвърждаване** по следните съображения:

ПО ФАКТИТЕ И ДОКАЗАТЕЛСТВАТА

От събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка:

„ЛАЧОВ СТРОЙ КОНСУЛТ 1“ ЕООД, притежаващо удостоверение № РК- 0573/25.01.2021 г., издадено от началника на ДНСК за извършване на дейностите по чл. 166. ал. 1, т. 1 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/, във функциите си **на лице, упражняващо строителен надзор на строеж** „Външен канал към разширение на предприятие за производство на велпапе и опаковки в УПИ 1-150.430 — картонажна фабрика, производствени и складови дейности / ПИ 73242.150.430 / кв. 13, по плана на с. Труд, Стопански двор, община Марица“, трасето на който преминава през имоти общинска собственост: местен път ПИ 73242.150.439 и селскостопански пътища ПИ 73242.150.296 и ПИ 73242.151.89 по Кадастралната карта на с. Труд, община Марица, област Пловдив, **не е изпълнило задължението си да**

уведоми писмено в 7-дневен срок РДНСК Пловдив за заверена от него на 23.07.2021 г. заповедна книга № 24 на строежа, в нарушение на чл. 158. ал. 2, изр. първо от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Нарушението е установено при извършена проверка на място на строежа и по документи **от служители на РДНСК-Пловдив**, отразена в констативен протокол № 229/21.09.2021 г., във връзка с **изпратено на 16.09.2021 г. по електронната поща уведомително писмо от „ЛАЧОВ СТРОЙ КОНСУЛТ 1“ ЕООД**, заведено в регионалната дирекция с вх. № ДК-32-1-05-376/17.09.2021г.

При проверката е констатирано следното: На 05.10.2020 г. е сключен договор между община Марица, ЕИК 000472182, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, бул. „Марица“ № 57а, представлявано от ***** Д.И.И. и „ЛАЧОВ СТРОЙ КОНСУЛТ 1“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано от ***** А.А.Л. **за упражняване на строителен надзор при изпълнението на СМР** на строеж: „Външен канал към разширение на предприятие за производство на велпапе и опаковки в УПИ 1-150.430 - картонажна фабрика, производствени и складови дейности, кв. 13, по плана на с. Труд, Стопански двор. община Марица“, трасето на който преминава през имоти общинска собственост: местен път ПИ 73242.150.439 и селскостопански пътища ПИ 73242.150.296 и ПИ 73242.151.89 по Кадастралната карта на с. Труд, община Марица, по смисъла на ЗУТ и нормативните актове по прилагането му по отношение на гореописания строеж.

За строеж „Външен канал към разширение на предприятие за производство на велпапе и опаковки в УПИ 1-150.430 - картонажна фабрика, производствени и складови дейности, кв. 13, по плана на с. Труд, Стопански двор, община Марица“, **е издадено разрешение за строеж № 127/29.05.2018 г.** от главен инженер на община Марица, **същото влязло в сила на 20.07.2018 г.**, съставен е **протокол обр. 2а за откриване на строителна площадка и определяне на линия и ниво** за строежи на техническата инфраструктура **на 20.07.2021 г.** и е **заверена заповедна книга за обекта под № 24/23.07.2021 г.**

Постъпилото в РДНСК Пловдив с вх. № ДК-32-1 -05-376/17.09.2021 г. уведомително писмо е подписано от инж. А.А.Л., като представляващ „ЛАЧОВ СТРОЙ КОНСУЛТ 1“ ЕООД, в качеството на лице упражняващо

строителен надзор на строежа, като дружеството не е изпълнило задължението си да уведоми писмено в 7-дневен срок РДНСК Пловдив за заверената заповедна книга съгласно изискването на чл. 158, ал. 2, изр. първо от ЗУТ.

Нарушението е извършено от страна на „ЛАЧОВ СТРОЙ КОНСУЛТ 1“ ЕООД под формата на бездействие, на 31.07.2021 г., когато е изтекъл 7-дневният срок за писмено уведомяване на РДНСК Пловдив за заверена на 23.07.2021 г. заповедна книга № 24 на строежа.

Въз основа на съставения от служители на РДНСК-Пловдив констативен протокол № 229/21.09.2021 е съставен акт № ПД-12/04.10.2021 г. за установяване на административно нарушение. Актът е съставен в присъствието на ***** на посочения за нарушител, при условията на чл. 40. ал. 1 от ЗАНН, след отправена покана изх. № ДК-32-1-00-632/23.09.2021 г.

В законоустановения тридневен срок, в РДНСК Пловдив не е постъпило възражение по акта, което е отразено в констативен протокол от 12.10.2021 г.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събрания по делото доказателствен материал:

-разпит на актосъставителя, който в съдебно заседание изрично потвърди констатациите в АУАН;

-разпит на свидетеля по акта Т., която потвърди присъствието си при съставяне на акта;

-приложените по преписката писмени доказателства, както следва: Констативен протокол от 12.12.2021г., констативен протокол № 229/21.09.2021г., Уведомление Вх.№ ДК-32-1-05-376/17.09.2021г., заверено копие от Заповедна книга на строежа № 24/23.07.2021г., Протокол за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво за строежи на техническата инфраструктура от 20.07.2021г., Разрешение за строеж № 127/29.05.2018г.

Посочените доказателствени средства са последователни, безпротиворечиви, взаимно допълващи и взаимно подкрепящи се, поради което фактическите констатации, които се съдържат в тях, изцяло се кредитират от съда.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ И МАТЕРИАЛНИЯ

ЗАКОН.

Компетентността на актосъставителя не е оспорена, а и се установява от законовата норма на чл. 238, ал.2, т.2 ЗУТ, вр. чл. 222, ал.2, т.7 ЗУТ, като в текста на чл. **222, ал.2, т.7 ЗУТ** изрично е посочено, че **правомощията на органите на ДНСК в тази хипотеза обхващат всички категории строежи.** Още повече, че видно от разрешението за строеж, последният е **трета категория**, санкционирането на административни нарушения, за която категория принципно попада в изключителната компетентност на органите на ДНСК, а не на общинската администрация.

Не е оспорена и компетентността на наказващия орган, като същата произтича от нормата на чл. 237, ал.1 от ЗУТ, в която изрично се сочи, че наказателни постановления, за които се налага санкция **по чл. 237, ал.1, т.22 ЗУТ се издават от Началника на Дирекцията за национален строителен контрол.**

Противно на възраженията в жалбата, при съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. **Съставомерните факти, изложени в АУАН, изцяло кореспондират на тези посочени в НП**, като позволяват в пълна мяра преценка извършено ли е административно нарушение и какви са неговите индивидуализиращи белези.

АУАН е съставен в присъствието на ***** на жалбоподателя, при което в максимална степен е гарантирано правото на защита на наказаното лице. ОСНОВАТЕЛНО Е Ееотразяване на приходи и неправилно е приложена чл. 185, ал.2 ЗДДС; са били болни от Ковод, като неотраняване

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете по чл. 34 ЗАНН. С оглед датата на извършване на нарушението (**31.07.2021 г.) и на неговото установяване (21.09.2021г.)**) както АУАН (04.10.2021г.), така и НП (**21.12.2021**) се явяват издадени преди погасяване отговорността на дееца по давност, като в случая сроковете по чл. 34 ЗАНН се явяват спазени дори относимо към по-ранната дата на извършване на нарушението, предшестваща неговото установяване и откриване на нарушителя.

Въз основа на правилно установена фактическа обстановка, съвсем законосъобразно административно наказващия орган е счел, че с действията си жалбоподателят е допуснал нарушение **чл. 158, ал.2, изр. 1 от ЗУТ**, което се санкционира по реда на **чл. 237, ал.1, т.22 ЗУТ**, като наложената санкция е в **рамките на законоустановени минимум-1000 лева**.

ПО НАВЕДЕНИТЕ ОТ ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ ДОВОДИ.

1/ Неоснователно е възражението за пороци в съдържанието на НП.

Действително от текста на същото са видни **две неточности**:

-неправилно е посочено, че протокола за откриване на строителната площадка е от дата **20.07.2018г.**, вместо от действителната дата **20.07.2021г.**

-неправилно е посочено, че констативния протокол за проверката е съставен от служители на **РДНСК-Перник**, при положение, че той в действителност е съставен от компетентната дирекция, а именно **РДНСК-Пловдив**.

При съпоставка, обаче на текста на НП с текста на АУАН и най-вече с приложените по делото доказателства: Констативен протокол № 229/21.09.2021г. и Протокол за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво за строежи на техническата инфраструктура от 20.07.2021г. е кристално видно, че **тези неточности се дължат на допусната очевидна техническа грешка** при напечатване на текста на НП.

Същевременно от материалите по делото не възниква абсолютно никакво съмнение, че **действителната дата на откриване на строителната площадка е именно 20.07.2021г.**, а проверката е извършена и констативния протокол е изготвен именно от компетентната териториална дирекция на ДНСК- РДНСК Пловдив.

От друга страна, тези неточности не може да се приеме, че представляват съществен порок в съдържанието на НП, доколкото **не касаят съставомерни елементи на административния състав**, а допълнителни обстоятелства, които са посочени за пълнота на изложението в текста на НП, но същевременно нямат каквото и да било отношение към централните въпроси, включени в предмета на доказване: извършено ли е нарушение, каква е неговата правна квалификация и какво е авторството на деянието.

В случая всички съставомерни елементи от административния състав:

-датата на заверяване на заповедната книга- 23.07.2021г.;

-датата, на която изтича 7-дневния срок за изпълнение на задължението за писмено уведомяване на РДНСК за извършеното заверяване на заповедната книга- 30.07.2021г.;

-датата, на която е извършено нарушението-31.07.2021г.

са надлежно очертани в НП, поради което няма как да се говори за каквото и да било ограничаване правото на защита на наказаното лице.

Неоснователен е доводът, че в НП липсвало посочване на мястото на извършване на нарушението. Вмененото нарушение се състои в бездействие. Съгласно трайната съдебна практика- мястото на извършване на нарушението при бездействие, съвпада с мястото където е следвало да се осъществи правно дължимото действие. В случая това е в седалището на РДНСК-Пловдив, като това обстоятелство е посочено изрично и многократно в текста на НП.

Непосочването в НП на административния адрес на сградата на РДНСК-Пловдив не представлява съществен порок, доколкото по никакъв начин не се засяга правото на защита на наказаното лице. Административния адрес на РДНСК-Пловдив:

-на първо място е публично достъпен на страницата на дирекцията в интернет;

-освен това изрично е посочен в АУАН, който е съставен в присъствието на ***** на наказания субект и му е връчен срещу подпис;

-а и не на последно място е бил добре известен на жалбоподателя видно от подаденото лично от него уведомление Вх.№ ДК-32-1-05-376/17.09.2021г., което е адресирано до Началника на РДНСК-Пловдив, на адрес „Цанко Дюстабанов“ № 47.

Не на последно място във връзка със съдържанието на НП, следва да се оцени като неотговарящо на действителността твърдението, че в НП, като нарушена норма неправилно била посочена санкционната норма на чл. 237, ал.1, т.22 ЗУТ.

В текста на НП нееднократно и изрично е посочено, че с действията

си по неизпълнение на задължението си да уведоми писмено в 7-дневен срок РДНСК-Пловдив за заверената заповедна книга, жалбоподателят е допуснал нарушение на чл. 158, ал.2, изр. 1 ЗУТ, която именно е приложимата нарушена материално правна норма.

При тази коректна правна квалификация, изцяло законосъобразно се явява и приложението на чл. 237, ал.1, т.22 ЗУТ, но не като нарушена, а като санкционна норма, въз основа на която е наложено наказанието.

2/ Неоснователно е възражението, че било налице разминаване между АУАН и НП досежно описанието на съставомерните признаци на деянието.

Вече се спомена, че нарушението по чл. 158, ал.2, изр.1 от ЗУТ се състои в бездействие и е на формално, на просто извършване, като елементите на фактическия състав са два:

- реално заверяване на заповедната книга и
- неизпълнение в законоустановения 7-дневен срок на задължението на лицето, упражняващо строителен надзор на строежа, да уведоми съответната РДНСК за факта на заверяването на заповедната книга.

Тези две съставомерни обстоятелства не само са надлежно описани, както в АУАН, така и в НП, но и се установяват от доказателствата по делото, а освен това не са и спорни между страните.

Действително, както в АУАН, така и в НП са описани още редица несъставомерни обстоятелства, предшестващи по време съставомерните, които спомагат за изясняване на фактическата обстановка в пълнота (дата на издаване на разрешението за строеж, дата на откриване на строителната площадка и др.), но същевременно са изцяло неотнормирани към преценката дали е извършено административно нарушение или не и в този смисъл остават извън предмета на доказване.

Във всеки случай факта, че в НП са описани по-подробно и с различни думи тези несъставомерни обстоятелства в сравнение с АУАН, при положение, че и в двата акта по достатъчно ясен и недвусмислен начин са индивидуализирани съставомерните обстоятелства, не представлява порок на административно наказателния процес, а още по-малко съществен.

Действително в АУАН, както сочи защитника, е посочено, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си да уведоми писмено РДНСК

в 7-дневен срок за „заверяването на заповедната книга и за началото на строителството“. Всъщност задължението е само за уведомяване за заверяването на заповедната книга и в този смисъл е основателен доводът, че с фразата „за заверяването на заповедната книга и за началото на строителството“ е допусната известна словесна неточност.

Тази неточност, обаче е съзряна от наказващия орган и в НП думите „и за началото на строителството“ при описание на нарушението не присъстват. По този начин наказващия орган е процедирал стриктно спрямо правомощията си по чл. 53 ЗАНН.

В този изричен смисъл е и задължителната практика на Върховен административен съд, който в Тълкувателно Решение № 3 от 10 май 2011 г. приема, че известни неточности в АУАН са без правно значение, ако те са надлежно отстранени с НП, като това е правомощие на наказващия орган по чл. 53 ЗАНН щом са установени по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина.

Тези постулати бяха потвърдени и с имащото базисно значение ТР № 8 от 16/09/2021 на ВАС по тълкувателно дело № 1/2020.

В случая неоснователността на довода за накърнено право на защита поради посочената словесна неточност в АУАН произтича от обстоятелството, че:

-от една страна, въпреки известната словесна непрецизност, в АУАН са надлежно отразени и двата съставомерни фактически признака- заверяването на заповедната книга и неуведомяването на РДНСК за това заверяване в законоустановения 7-дневен срок, както и надлежната правна квалификация чл. 158, ал.2, изр. 1 ЗУТ;

-в НП тази непрецизност е отстранена, като това обстоятелство се признава от самия жалбоподател в допълнителните мотиви към жалбата- така т.3 от допълнителните мотиви към жалбата.

Тоест както фактическите, така и правните рамки на повдигнатото административно обвинение се явяват пределно ясни, както за съда, така и за нарушителя и което е по-важното същите са несъмнено установени от събраните по делото доказателства.

3/ Неоснователно е възражението, че срокът на разрешителното за

строеж бил изтекъл към датата на извършване на нарушението.

Процесното разрешително за строеж е от дата 29.05.2018г., като в същото изрично е отбелязано, **че влиза в сила от 20.07.2018г.** Датата на влизане в сила на разрешението за строеж не е и спорна между страните.

Съгласно чл. 153, ал.2, т.1 ЗУТ: „*Разрешението за строеж губи правно действие, когато в продължение на три години от влизането му в сила не е започнало строителството.*“

Съгласно тайно утвърдената съдебна практика, когато даден срок се брои по години **той изтича в съответния ден на последната година.** В този изричен смисъл са и чл. 60, ал.2 ГПК и чл. 183 НПК.

В процесния случай 3-годишният срок за започване на строителството е стартирал на 20.07.2018г. **и изтича на 20.07.2021г.**

Съгласно чл. 157, ал.1 от ЗУТ: „*За начало на строежа съобразно издаденото разрешение за строеж се счита денят на съставяне на протокола за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво.*“

Приложения по делото Протокол за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво **е именно от последния ден на срока 20.07.2021г., поради което срокът се счита за спазен и разрешението за строеж не е загубило действието си.**

С оглед гореизложеното **съдът не кредитира:**

- **правните изводи на актосъставителя,** че срокът за поставяне начало на строежа изтичал **на 19.07.2021г.,** доколкото тези правни изводи **не кореспондират на правилата за броене на сроковете,** течащи в години;

- **едностранната декларация от Й. Д.,** представена от защитата, че строителството не било започнало, доколкото тя не държи сметка за **легалната дефиниция на понятието „начало на строежа“,** дадена в **чл. 157, ал.1 ЗУТ, вр. чл. 153, ал.2 ЗУТ.**

- **удостоверението от зам.кмет на община Марица,** представено от защитата, доколкото то **дословно преповтаря текста на заявлението,** **входирано от жалбоподателя.** В същото време нито заявлението, нито удостоверението не държат сметка за уточнената по-горе действителна дата-**20.07.2021г.,** **когато изтича тригодишният срок за началото на строежа.** На следващо място, защитата се домогва да докаже, че

разрешението за строеж **не можело да бъде презаверено**, поради изтичане на сроковете в чл. 153 ЗУТ. Действително към настоящия момент тези срокове са изтекли, както е посочено и в представеното удостоверение от Община Марица. Това, което не е съобразено обаче е, че дори да можеше да се приеме, че срокът за начало на строежа е изтекъл на 19.07.2021г. (а то не може), **към датата на извършване на нарушението-31.07.2021г. сроковете за презаверяването на разрешението за строеж по чл. 153 ЗУТ не биха били изтекли** и в този смисъл не може да се приеме, че разрешението за строеж към този релевантен момент на извършване на административното нарушение, окончателно ще е загубило действието си.

По-важното, обаче в случая е, че **въпросът дали разрешението за строеж е изтекло или не е изцяло релевантен към отговорността на деца** за извършеното нарушение по чл. 158, ал.2, изр.1 ЗУТ. вр. чл. 237, ал.1, т.12 ЗУТ.

Ако се кредитира твърдението на жалбоподателя, че **разрешението за строеж е загубило действие**, всички последващи негови действия биха се явили незаконосъобразни, което ще бъде основание **за носене на отговорност за допълнителни административни нарушения**.

В никакъв случай, обаче евентуалното изтичане на срока за валидност на разрешението за строеж **не може да заличи съставомерността на процесното нарушение** по чл. 158, ал.2, изр.1 ЗУТ, вр. чл. 237, ал.1, т.12 ЗУТ, което **представлява напълно отделен и самостоятелен административен състав**, при положение, че по делото е несъмнено доказано, че:

- **заповедната книга е реално заверена**, видно от представената в заверен препис заповедна книга;

- **седмодневния срок за уведомяване на РДНСК е изтекъл на 30.07.2021г.**;

- **уведомление за заверяване на заповедната книга реално е подадено**, но това е направено **със закъснение от месец и половина** и е входирано едва **на 17.09.2021г.**

ПО ВЪЗРАЖЕНИЕТО ЗА МАЛОВАЖНОСТ НА СЛУЧАЯ

Неоснователни са доводите в жалбата, че случаят бил маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

Действително, доколкото съгласно ТР 1/2007 по тълкувателно дело 1/2005г. на ВАС преценката за маловажност на случая е такава по законосъобразност, а не по целесъобразност, то изводът, че нарушителят следва да бъде реално санкциониран, задължително следва да бъде предшестван от обсъждане на въпроса позволява ли констатираната действителна обществена опасност да деянието ангажиране на държавна репресия спрямо дееца.

В тази връзка настоящия състав изцяло споделя трайно утвърдените в практиката принципни съображения, че при липса на изрична законова дефиниция на понятието маловажен случай в ЗАНН (в редакцията към датата на извършване на нарушението), на основание чл. 11 ЗАНН субсидиарно приложение следва да намери НК, според чл. 93, т.9 на който маловажен случай е налице, когато с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, деянието представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

Аналогична дефиниция в сегашната редакция на ЗАНН е дадена в т. 4 от ДР за ЗАНН.

В процесния случай съдът намира, че такива обстоятелства, които да обуславят маловажност на случая не са налице, като вмененото нарушение разкрива типичната степен на обществена опасност за нарушения със същата правна квалификация, а не по-ниска.

Изрично следва да се уточни, че при преценка за маловажност на случая, съпоставката на степента на обществена опасност се прави с други нарушения със същата правна квалификация, а не с други нарушения с различна правна квалификация. Това е така, доколкото степента на обществена опасност на даден вид нарушения е оценена от законодателя чрез предвидената за тях санкция, като в случая тя е от 1000 до 3000 лева.

В съдебната практика трайно се приема, че типично обстоятелство, което може да доведе до извод за маловажност на случая е наличието на

обективни причини, на които се дължи неизпълнението на вмененото със закона задължение. Макар същите да не представляват основание за отпадане на обективната и безвиновна отговорност на ЮЛ, наличието им индикира на по-ниска степен на обществена опасност на деянието и възможност целите на наказанието да се постигнат само чрез предупреждение.

В случая нито са изложени твърдения, нито са приложени доказателства, установяващи наличие на такива обективни причини, наложили забавата в изпълнението.

Друго обстоятелство, което трайно се приеме в съдебната практика, като основание за прилагане на чл. 28 ЗАНН е своевременното, срочно и и доброволно отстраняване на нарушението. В случая нарушението действително е отстранено доброволно чрез входиране на уведомление Вх.№ ДК-32-1-05-376/17.09.2021г. Периодът на забава обаче е повече от месец и половина и в никакъв случай не може да се приеме за незначителен и да доведе до извод за маловажност на нарушението, още повече, че факта на доброволност в отстраняване на нарушението е отчетен от наказващия орган, като е наложена санкция в минималния размер от 1000 лева, при предвиден максимум в закона от 3000 лева.

Не може да бъде аргумент за маловажност на случая и липсата на произтекли вредни последици, доколкото както вече се разясни нарушението по чл. 158 ЗУТ е на формално, просто извършване, като за неговата съставомерност не е предвидено настъпването на вредни последици и именно това е типичния случай при нарушения с тази правна квалификация. Поради изложеното, логиката в процесния случай е точно обратната на изтъкваната от жалбоподателя- ако бяха настъпили вредни последици, това щеше да е изключението от общото правило за нарушения с тази правна квалификация и това би представлявало отегчаващо обстоятелство, което да обуслови налагането на по-висока санкция.

Доколкото други смекчаващи обстоятелства, които да водят до по-ниска степен на обществена опасност на деянието нито са наведени, нито са доказани- НП следва да се потвърди.

ПО РАЗНОСКИТЕ

При този изход на спора на основание чл. 63д, ал.4 ЗАНН, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 27е НЗПП право на възнаграждение има въззиваемата страна.

За да определи справедливия размер на дължимото юрисконсултско възнаграждение съдът съобрази:

- вида на оказаната юрисконсултска защита и съдействие- изразила се в **реално участие в 3 открити съдебни заседания**, протекли с разпит на свидетели и събиране на писмени доказателства;

- фактическата и правна сложност на делото, която е типичната за подобен род нарушения;

- интересът от делото- наложена е имуществена санкция в размер на 1000 лева.

При отчитане на гореизложените съображения, съдът намира, че справедливият размерът, който следва да се присъди **възлиза на 100 лв. малко над законоустановения минимум от 80 лева,**

Доколкото самата въззиваема страна – ДНСК е самостоятелно юридическо лице съгласно чл. 2 от Устройствения ѝ правилник, то именно на нея следва да се присъдят разноските.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № ПД-12-ДНСК-120/21.12.2021г., издадено от Началник на Дирекция за национален строителен контрол, с което на „ЛАЧОВ СТРОЙ КОНСУЛТ 1“ ЕООД, ЕИК ***** на основание чл.237, ал.1, т. 22 от ЗУТ е наложена имуществена санкция в размер на **1 000 лв.**

ОСЪЖДА „ЛАЧОВ СТРОЙ КОНСУЛТ 1“ ЕООД, ЕИК ***** да **ЗАПЛАТИ** в полза и по сметка на Дирекция за национален строителен контрол сумата от **100 лева**, представляваща деловодни разноски пред Районен съд.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен

съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____